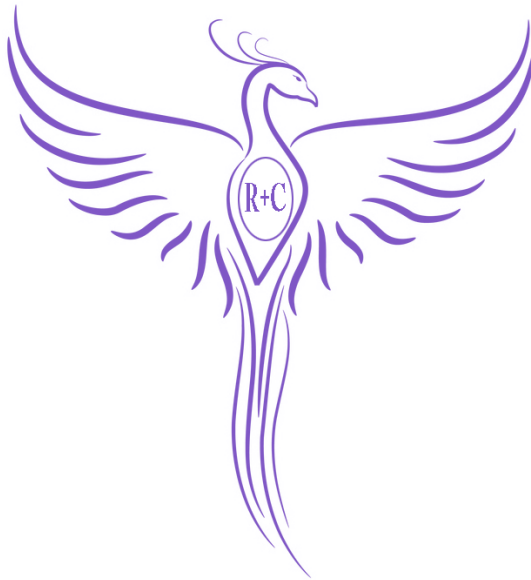
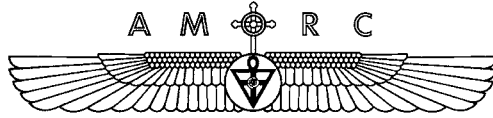

MANIFEST

**Christian Rosenkreutz
Nya Alkemiska Bröllop
1616 - 2016**

Cosmica lex successit !

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFEST

1616 - 2016
Christian Rosenkreutz
Nya Alkemiska Bröllop

Första utgåvan: januari 2016

Alla rättigheter reserverade.

MANIFEST

Som författare till detta manifest vill jag presentera mig, innan du påbörjar din läsning av det. I en svunnen tid var jag känd under namnet Christian Rosenkreutz, den mytomspunne grundaren av Rosenkors-Orden, ett hemligt sällskap vars ursprung dateras av esoterikens historiker till början av 1600-talet, men vars tradition är mycket äldre än så, då den kan spåras tillbaka till det antika Egyptens mysterieskolor.

I *Fama Fraternitatis*, som publicerades 1614, förklaras det i detalj hur och varför jag, efter att ha sökt världen över efter dåtidens mest lärde, slutligen kom att grunda Rosenkors-Orden. Fastän den från början endast samlade några få medlemmar väl förtrogna med hermetism, alkemi och kabbala, fortsatte Orden att växa och har fortsatt in till denna tid. Som dess grundare har jag fortsatt att hålla uppsikt över dess öde, ibland från det andliga planet och ibland som inkarnerad här nedan.

Ett andra manifest publicerades följande år, 1615: detta var *Confessio Fraternitatis*. Utan att gå in på detaljer, är detta en vidareutveckling av *Fama* och kompletterar det, genom att klargöra reglerna och uppgifterna för Rosenkors-brödraskapet, så som jag hade fastställt dem. Ting avslöjas också i samband med *Liber Mundi* (Världsalltets Bok), alkemins sanna syfte, och kunskapen Rosenkorsarna besitter angående en framgångsrik andlig förnyelse av Mänskligheten.

Ett tredje manifest, publicerat 1616, lades sedan till de två föregående, skrivet i en helt annan stil. Det återberättar en dröm jag hade under tiden jag höll på att instifta Rosenkors-Orden. I denna dröm gav jag mig ut på en sju dagar lång initiationsresa, där jag vid dess slut blev inbjuden till bröllopet mellan en Kung och Drottning, som hölls i ett gåtfullt slott. Denna allegoriska dröm, fylld med alkemiska referenser, har blivit föremål för många tolkningar, av vilka några är uttrycksfulla och inspirerande, medan andra är långsökta och till och med absurda.

I mitt nuvarande liv föddes jag den 13 december 1982 i Paris, Ljusets Stad, där Rosenkorsarna 1623 gav sig till kända genom att sätta upp affischer överallt längs gatorna. Jag skulle vilja påminna om vad som stod skrivet på dessa affischer:

”Vi, ombud för Rosenkorsets Högsta Kollegium, gör synligt och osynligt besök i denna stad genom den Högstes nåd, till vilken de rättfärdigas hjärta vänder sig. Vi visar och undervisar, utan varken böcker eller hjälpmedel, förmågan att tala alla sorters språk i länder där vi önskar vara för att dra människorna ur dödens villfarelser.

Om någon av nyfikenhet bara får lust att se oss, kommer han aldrig i förbindelse med oss, men om viljan förmår denna person att verkligen skriva in sig i vårt Broderskaps register, kommer vi, som bedömer tankar, att visa denne våra löftens sanningar; till den grad att vi inte sätter ut platsen för vår boning i denna stad, eftersom tankarna fogade till läsarens verkliga vilja kommer att kunna ge oss kännedom om honom, och honom om oss.”

Eftersom jag vill förbli anonym, kommer jag inte att berätta för dig varken var jag bor eller vad jag gör, eller något annat som kan leda dig till mig. I enlighet med de regler som mina bröder och jag för länge sedan fastställde för oss själva, måste jag förbli *osynlig*. Kanske möts vi en dag, men om vi gör det, blir det jag som närmar mig dig. Likväl vill jag att du ska veta, att min kärlek till Rosenkorset alltjämt är ovillkorlig och att det är – och kommer att förbli – min andliga stig, fram till min högsta och slutliga reintegration med den Universella Själen.

Du kan vara försäkrad om att jag aldrig skulle ha lagt ner tid eller möda på att skriva dessa rader, om jag inte hade känt den tvingande nödvändigheten av att göra så, till följd av en dröm jag hade natten till den 20 mars 2015, vårens första dag. Drömmens innehåll och natur drev mig att skriva en redogörelse för den. Du får själv bedöma dess värde: sedan jag gått till sängs, efter att först tagit mig tid att meditera över den gångna dagen, vilken tycktes mig hade varit konstruktiv, somnade jag. När min sömn var som djupast, såg jag plötsligt mig själv

i ett glasägg, cirka tre meter högt och några centimeter tjockt. Ägget var oerhört vackert, helt genomskinligt, och perfekt symmetriskt och slätt. Jag befann mig i dess centrum, som om jag svävade, och mådde utomordentligt bra.

När väl min förvåning avtog, såg jag närmare på ägget, och såg då – ingraverat i glaset högst upp och fördelade med jämna avstånd på dess utsida – symbolerna för salt, kvicksilver och svavel: \ominus ♀ \triangle . De var ordnade på ett sådant sätt, att de kunde bindas samman till en imaginär triangel.

Halvvägs upp på ägget, kände jag igen symbolerna för jord, luft, vatten och eld: ∇ \triangle ∇ \triangle . De var placerade runt dess omkrets som för att bilda en osynlig kvadrat.

På äggets nedre del, åter igen jämnt ordnade runt dess utsida, kunde jag se de hebreiska bokstäverna aleph, mem och shin: \aleph \aleph \aleph . De kunde också bindas samman till en imaginär triangel.

Jag märkte också att det på äggets rundade topp fanns, som en krona, en symbol föreställande Solen, och på dess nedre båge fanns en symbol för Månen.

Från toppen av ägget till botten, kunde jag på min vänstra sida läsa *Ad Rosam per Crucem*, och på min högra sida, löpande från botten till toppen, *Ad Crucem per Rosam*. Detta blev till en esoterisk formel som är bekant för alla Rosenkorsare, men om vilken jag här skall förbli i tystnad...

Första steget

Lunae auspiciis...

Plötsligt började ägget sakta stiga lodrätt uppåt, innan det stannade mjukt. Jag kan inte säga hur länge denna uppstigning varade, men jag kände som om jag förts till en annan dimension. Denna känsla bekräftades när jag såg mig omkring i rymden och lade märke till Jordan. När jag såg denna otroligt vackra syn, kunde jag bättre förstå varför den kallas blå planeten och varför astronauter blir så till den grad överväldigade när de ser Jordan från sin farkost eller från rymdstationer, att de inte längre betvivlar Guds existens. Medan jag sålunda var försjunken i min kontempleration, gjorde sig en mjuk stämma från rymden hörd:

”Se Månens Stora Arbete: mänskligheten, som du är en del av, har återförenats med Naturen, och lever i fullständig harmoni med den. Människan har äntligen förstått att planeten som hon har förmånen att leva på, är hennes mor och att djuren, som de hyser den djupaste kärlek och respekt för, är deras syskon; än bättre är att hon vet att alla varelser som bebor Jordan är uttrycksmedel för den Universella Själen, och att alla – på sitt eget sätt och på sin egen nivå – är en del i den Kosmiska Evolutionen.”

Då jag försökte se varifrån denna röst kom, uppfattade jag en silver-färgad, eterisk gestalt, som såg åt mitt håll, inte långt ifrån mig. Både fascinerad och paralyserad av denna uppenbarelse, reflekterade jag över dess betydelse i relation till den idylliska bild jag såg framför mig, när ägget – i vilket jag fortfarande svävade – höjde sig uppåt igen.

... Cosmica lex successit !

Andra steget

Martis auspiciis...

Återigen – efter hur länge kan jag inte säga – stannade ägget. Vad jag sedan såg framför mig var lika paralyserande och inspirerande, men jag hade nu en ännu mer vidsträckt vy över Jorden. Medan jag förnöjt såg på den, visade sig en annan översinnlig varelse, i exceptionellt strålande rött. Medan den såg på mig med mildhet men också med innerlighet, sade den:

”Se Mars Stora Arbete: ekonomin i hela världen är blomstrande och bidrar till välbefinnandet för alla människor, så att samhället är fridfullt och harmoniskt: man har funnit ett gemensamt betalningssätt, som främjar handel mellan länder; och för dem närmare varandra; ingen lider brist och fattigdom existerar inte längre, alla människor har vad de behöver för att vara lyckliga och leva under anständiga förhållanden på det materiella planet.”

Medan jag såg på Jorden och lyssnade på det andliga väsen som talade till mig, lade jag märke till att äggets glashölje hade antagit en svagt rödaktig nyans, utan att direkt påverka färgerna på det jag kunde se genom det. Jag noterade också att dess ursprungliga tjocklek hade minskat något, men detta orsakade mig inte någon oro. Jag kände mig väl till mods, och upplevde en stark känsla av lätthet.

... Cosmica lex successit !

Tredje steget

Mercurii auspiciis...

När ägget stannade för tredje gången, gav utsikten som framträdde inför mina ögon på detta ”kosmiska våningsplan” – trots dess skönhet, som fortfarande var lika storslagen – mig känslan av en tämligen vild värld, men en värld som likafullt var fridfull. Jag fick intrycket av en välordnad ordning, så att säga. En annan översinnlig varelse, skimrande i en orange färg, framträdde inför mig och uppenbarade följande:

”Se Merkurius Stora Arbete: de män och kvinnor som lever på Jorden uppträder som världsmedborgare, med allt positivt som det innebär vad gäller deras relationer: samarbete, generositet, enighet, gemenskap... Det finns en Världsregering, som inte på något sätt ersätter nationella regeringar, men som skyddar deras suveränitet och främjar samtal mellan dem. Globalisering, länge kritiserad och fruktad, medför nu enighet, ömsesidig förståelse och samhällsutveckling för alla människor.”

Vid detta ögonblick i min dröm kände jag mig säker på att denna egendomliga uppstigning skulle fortsätta och ytterligare glädja min själ med storslagna visioner, men jag visste inte var den skulle bära mig. Jag närmade mig därför det följande stadiet med nyfikenhet och tillit, och tog ögonen från Jorden utan att egentligen veta om den var verklig eller inte.

... Cosmica lex successit !

Fjärde steget

Jovis auspiciis...

4

Innan det började stiga uppåt igen, tippade ägget – vars utseende blev alltmer rödfärgat, samtidigt som dess vägg fortsatte att bli tunnare – så att dess övre del blev dess nedre del, och vice versa. Märkligt nog – och genom vilka mirakulösa medel vet jag inte – påverkade inte detta min kropp på något sätt. Jag förblev i samma position, stående upprätt fritt svävande.

Jag fick intrycket av, att detta skede av min uppstigning varade betydligt kortare tid än de tidigare, som om jag hade blivit teleporterad, snarare än transporterad. Hur som helst hade mitt synfält breddats och Jordan framträdde för mig i ett betydligt större perspektiv och från ett större avstånd. Ord kan inte beskriva vad min själ sedan uppfattade. Liksom tidigare, uppenbarade sig en överjordisk gestalt för mig. Det blåaktiga ljussken den emanerade smälte nästan samman med det blå stjärnljuset som var överallt omkring mig. Detta är vad den sade till mig:

”Se Jupiters Stora Arbete: alla länder och världen som helhet styrs med vishet, så att mänskliga relationer baseras på ömsesidigt förtroende och respekt. Den tid då politiken var partibunden och ensidig är sedan länge svunnen: som du kan se har den blivit oskiljaktig från filosofin och dess enda syfte är att vara lyhörd för fullkomligt legitima behov och önskemål från alla folkslag, utan diskriminering.”

... Cosmica lex successit !

Femte steget

Veneriis auspiciis...

Jag upplevde samma känsla av teleportering som tidigare på väg till nästa anhalt. Ägget fortsatte att bli allt tunnare, så att jag fick intrycket av att glaset höll på att förvandlas till kristall. Dess röda ton fortsatte bli mer och mer uttalad, men det påverkade inte på något sätt vad jag kunde se utanför, utan gjorde det till och med tydligare.

Plötsligt framträdde en minnesbild för mitt inre: under den femte dagen av det *Alkemiska Bröllopet*, hade jag äran och förmånen att blicka ner på Venus, djupt sovande i en stor himmelssäng. När jag sedan såg det överjordiska väsen som hade kommit mig till mötes, förstod jag varför denna vision hade kommit till mig; från där jag stod fick dess smaragdgröna utstrålning mig att tänka på norrsken och sydsken, Aurora vid Jordens poler, som ger dem ett så säreget sken. Medan den såg på mig sade skepnaden:

”Se Venus Stora Arbete: Fred råder slutligen på denna planet, som födde dig för så länge sedan. Att använda vapen är förbjudet, även för länder. Blotta tanken på krig är motbjudande för människan, både för de styrande och för de som styrs. Gemenskap mellan individer och folkslag är inte längre ett utopiskt ideal: det är något som varje person utövar inom sig och ger uttryck för i sitt dagliga liv. Mänskligheten lever äntligen i samklang med Universell Kärlek.”

... Cosmica lex successit !

Sjätte steget

Saturni auspiciis...

Jag skulle önskat stanna längre på detta kontemplationsplan, men ägget började åter stiga uppåt. Det strålade en slags vilja eller tanke ut från det, som jag uppfattade utan att egentligen förstå den. Tjockleken på glaset hade minskat så mycket att det kändes som om jag skulle kunna föra fingret igenom det, vilket jag inte vågade göra, ifall det skulle brista. Istället försökte jag gissa vad som, den här gången, skulle skänka glädje till mitt hjärta, mitt sinne och min själ.

När ägget stannade, infann sig samma känsla av förundran inför åsynen av så mycket skönhet och renhet. Ju mer jag såg på Jorden, desto mer fick jag känslan av att vara som ett med den och med hela mänskligheten. Ån en gång kom en överjordisk gestalt mig till mötes. De violetta toner som utstrålade från den gjorde den ännu mer överklig och illusorisk. Den sade så till mig:

”Se Saturnus Stora Arbete: Vetenskapen verkar för mänsklighetens bästa och med fullkomlig respekt för Naturen. Den intresserar sig endast för verksamhet som kan bidra till alla människors välbefinnande, förbättra deras levnadsvillkor och öka deras förståelse, eller rättare sagt, deras kunskaper. Vetenskapen har blivit djupt humanistisk och är helt inriktad mot att verka för allas lycka.”

... Cosmica lex successit !

Sjunde steget

Solis auspiciis...

Genom mina tidigare erfarenheter, visste jag att en mystik dröm – som detta ju uppenbart var – i allmänhet utvecklar sig i enlighet med ett slags förenklat mönster baserat på sammanträffanden, vetenskapen om talen och lagen om överensstämmelser. Därför var det snarare förnuftet än intuitionen som fick mig att tänka, att den himmelska uppstigning jag upplevde med så stort intresse och glädje, skulle avslutas med en sjunde och sista etapp. Så när ägget började stiga igen, kände jag mig sorgsen vid tanken på att jag efter detta steg skulle återvända ner igen, till den värld jag hade lämnat bakom mig. Denna känsla av sorg stannade hos mig fram till jag anlände vid, vad jag trodde var, den sista anhalten.

Ägget, som jag fortfarande befann mig i, stannade också mycket mjukt. Glaset hade blivit så tunt att jag bara kunde förnimma det tack vare dess färg, som nu var livfullt röd. Jag kunde fortfarande inte förstå hur denna färgton, som jag hade sett gradvis djupna under mitt himmelska uppstigande, tillät mig att se vad som fanns på utsidan, utan att överhuvudtaget förvränga det. Från denna höjd var det omöjligt att urskilja Jorden, så strålande var auran som omgav den.

Sedan trädde ett guldskimrande väsen fram till mig och sade, med samma påtagliga mildhet:

”Se Solens Stora Arbete: religiositeten har för alltid fått träda tillbaka till förmån för en andlighet som inte bygger på tro, utan på vetande. Den stora majoriteten av människor ser existensen av

själen som ett uppenbart faktum och vet att de lever på Jorden för att utveckla denna själ. Hellre än att dyrka Gud Fader, Jehova, Allah, Brahman eller någon annan Gud, strävar de efter att förstå och följa de gudomliga lagarna, det vill säga de naturliga, universella och andliga lagarna. Mänskligheten är på god väg mot sin Regeneration, och till och med mot sin Reintegration.”

... Cosmica lex successit !

Orden *regeneration* och *reintegration* ekade fortfarande inom mig när jag såg kommande mot mig från rymdens sex riktningar, de sex förändrigade varelserna som hade framträtt för mig på varje steg av min himmelska uppstigning. De placerade sig i en cirkel runt den som just talat till mig, och intonerade därefter vokalljudet OM nio gånger i följd, på en ton som var främmande för mig. På den nionde intonationen, inför mina trollbundna ögon, förenades de sju varelserna och gav upphov till en vit stjärna, som med hög hastighet flög iväg mot Jorden och förenades med dess emanerande ljus.

En liten stund senare såg jag en bevingad skepnad av enorm storlek stiga upp ur detta ljus. När den kom närmare försvann alla tveivel; det var en Fenix, den mytomspunna fågel så älskad av alkemister. När jag såg den komma mot mig, kom jag genast att tänka på en gravyr jag studerat på nytt några dagar tidigare i boken *Secret Symbols of the Rosicrucians*. Denna bok trycktes första gången på 1700-talet och har alltid tillhandahållit material för Rosenkorsare att meditera över. I den kan man se en bild av två dubbelhövdade Fenixar, en av dem håller Solen mellan sina två näbbar, den andre håller Månen.

Bortom den Sjunde Himlen

Phoenicis auspicis...

Under tiden som jag återkallade denna gamla gravyr i minnet, fortsatte jag titta på Fenixen. Den var majestätisk, med en magnifik fjäderdräkt i precis samma färg som det ägg, i vilket jag fortfarande svävade i. Då jag lade märke till detta, blev jag också medveten om att ägget hade upplösts i intet, eller snarare att det hade förändligats, och att jag var lämnad åt mig själv. Följden blev omedelbar: jag föll genom rymden i en alltmer hisnande hastighet. Helt säkert skulle jag slå i marken och förgås...

Under loppet av några sekunder återupplevde jag de viktigaste ögonblicken i det liv, som snart skulle ta slut, i synnerhet de med anknytning till min utveckling på Rosenkors-stigen och de jag fått uppleva tillsammans med mina kära, som givit mig så mycket glädje. Jag upplevde emellertid varken rädsla eller ånger. Jag visste att döden inte är slutet på vår existens, utan endast själens övergång till det andliga planet. Helt sant hade jag känslan av att fortfarande ha kvar uppgifter att utföra i den här världen, men dessa kunde utföras längre fram. Jag kommer att reinkareras.

Just som jag skulle slå i marken, kände jag hur jag fångades upp. När jag såg uppåt, insåg jag att Fenixen hade tagit mig försiktigt mellan sina klor och därmed räddat mitt liv. Till min stora glädje fortsatte den att flyga och tog mig långt bortom den Sjunde Himlen. Från denna himmelska höjd kunde jag se inte bara Jorden, fortfarande insvept i sin aura av strålande ljus, utan också de andra planeterna i vårt solsystem, från den minsta, Merkurius, till Jupiter, den mest massiva. Men det sätt jag uppfattade dem på var inte alls astronomiskt, istället var jag medveten om den dolda energi som utgår från dem, och förstod bättre innebörden och vikten av allt som jag hade sett förut.

Därefter flög Fenixen mot Solen och lämnade Jorden bakom sig, som häpnadsväckande snabbt blev till en lysande punkt bland andra i den oändliga rymden. Trots att vi kom närmare och närmare solen, kunde jag se på den utan att bländas. Inte heller besvärades jag av den utstrålande hettan. Jag fick snarare intryck av att jag höll på att förändligas till en grad där jag inte längre var medveten om min kropp och istället hade en känsla av att jag var enbart själ. Aldrig tidigare hade jag upplevt en sådan känsla av frihet, renhet och frid.

Eftersom Fenixen och jag själv var på väg att smälta samman med Solen, gjorde jag mig redo så att jag på det inre planet skulle uppleva denna förening med så mycket klarhet och innerlighet på det inre planet som möjligt. Vid denna punkt hörde jag utomordentligt vacker musik, som i jämförelse får våra mest underbara symfonier att framstå som verk komponerade av spädbarn. Det var utan tvekan *Sfärernas musik*, så högt älskad av Pythagoras, den visaste av Greklands sju vise. Då kom det för mig denna hymn, välkänd för Invigda:

*”Ut queant laxis
Resonare fibris
Mira gestorum
Famuli tuorum
Solve polluti
Labi reatum
Sancte Ioannes.”*

Lugnad av denna kosmiska hymn, såg jag Fenixen i ögonen en sista gång och tackade den, inte så mycket för att den räddat mitt liv, utan för det jag fått uppleva tillsammans med den, och därefter lät jag mig med förtröstan uppslukas av Solen. I det ögonblicket fick jag en djup känsla av att vara ett med den – eller rättare sagt min själ blev sammanvigd med dess själ och därmed ägde det *Alkemiska Bröllopet* rum, det som är varje Rosenkorsares innerliga längtan. Och sedan kom Illuminationen; mitt medvetande färdades till Skapelsens början och bevittnade Big Bang, den häpnadsväckande kosmiska explosionen ur

vilken Universum sprang fram och som sedan fortsatte att sträcka ut sig till det yttersta av Oändligheten.

Jag såg också hur Gud – absolut, evig Intelligens, Medvetande, Energi – andades in i Universum en ren och perfekt Själ, och hur denna Universella Själ gav liv till alla varelser som, sedan många eoner, befolkar Universum. Det jag intuitivt kände borde vara ett uppenbart faktum bekräftades därefter för mig: det finns ett oändligt antal världar i Skapelsen, och vår är en bland många andra; några av dem är mer utvecklade och andra mindre utvecklade.

Därefter såg jag, som på en film som snabbt spolas framåt, de viktigaste stadierna i Jordens uppkomst: från det vulkaniska tillståndet som rådde i början till uppkomsten av kontinenterna såsom vi känner dem idag. Jag bevittnade också uppkomsten av liv – från de första varelserna som utvecklades i sjöar och oceaner, via dinosauriernas omdiskuterade välde, fram till mänsklighetens uppkomst. Människorna utgör definitivt inte ett särskilt rike; de är kulmen på en utvecklingsprocess som går tillbaka till de första varelserna som levde på vår planet.

Sedan såg jag för mitt inre mänsklighetens generella historia från alla länder och tidsperioder. På några få ögonblick såg jag många viktiga händelser. Märkligt nog var de alla positiva och konstruktiva, vilket fick mig att åter tänka på de underbara visioner som visats mig tidigare. Denna resa genom tiden gjorde mig väldigt upprymd, och tjänade endast till att förnya det förtroende som jag alltid haft för Människan, eftersom jag vet att hon är av gudomligt ursprung och att den själ som ger henne liv till sin natur är god.

Jag trodde resan höll på att närma sig sitt slut, då jag såg mig själv under den tidsperiod när jag för första gången gav mig till känna under namnet Christian Rosenkreutz. Det var väldigt känslösamt för mig att återuppleva den initiatöriska resa som fick mig att grunda Rosenkors-Orden, och även den tid då vi sammanställde den kunskap som mina bröder och jag önskade överlämna till eftervärlden, särskilt då vi i *Liber Mundi* skrev in våra egna kommentarer.

Tanken på att få se min egen död inträffa ”utifrån” – eller rättare sagt övergången av min själ – tillsammans med graven där min kropp vilade, var redan något jag såg fram emot, när en alarmsignal ryckte mig ur min sömn. Det var fortfarande mörkt, men istället för att somna om steg jag upp så att jag kunde skriva ner så exakt som möjligt vad jag hade drömt om. När jag hade gjort detta, mediterade jag till gryningen över innebörden av allt jag hade sett, hört och känt under loppet av denna märkliga resa utanför tid och rum, men glömde inte heller att tacka mitt hjärtas Gud för att ha besjälats mig med den.

Anledningen till att jag ville dela denna dröm med dig är att jag tror den kan väcka konstruktiva tankar hos människor. Jag är fullt medveten om att när detta år 2016 tar sin början, är världen ännu långt ifrån de idylliska visioner som jag fick i samband med det jag beskrivit som ett *himmelskt uppstigande*. Jordens situation är på många områden ganska oroande. Kan då dessa visioner med rätta ses som föraningar, eller är de bara fantasibilder av en framtid jag innerligt hoppas kommer bli hela Mänsklighetens? Det är upp till dig att avgöra...

Vem har inte drömt om en värld, som även om den inte är perfekt, åtminstone är en bättre plats för alla oavsett vilket land en människa bor i? Om vi verkligen vill kan denna dröm bli verklighet. Naturligtvis innebär det att vi handlar på lämpligt sätt, både individuellt och kollektivt. Fyra århundraden efter publiceringen av *Christian Rosenkreutz Alkemiska Bröllop*, är detta *Nya Bröllop* därför ett budskap av hopp såväl som en inbjudan att idag föreställa sig vad morgondagens mänsklighet kan – och måste – bli. Det är detta som sporrade mig att återberätta min dröm för dig.

Som du förmodligen vet, arbetade forna tiders alkemister främst med att transmutera oädla metaller till guld med hjälp av De Vises Sten, en ytterst ren Substans som de erhöll genom en praktisk process bestående av huvudsakligen sju steg. Men några av dem, däribland jag själv, ägnade sig inte åt materiell alkemi utan åt andlig alkemi. Vad som var betydelsefullt för dessa var inte att framställa guld: det var att förvärva visdom. Detta har förblivit målet för de Rosenkorsare som lever bland er, och jag vet hur mycket de önskar bidra till att förbättra världen.

I *Positio Fraternitatis Rosae Crucis*, publicerad 2001 av Den Antika och Mystiska Rosenkors-Orden, kan man läsa följande om alkemi:

”Som du säkerligen vet praktiserade Rosenkorsarna i det förflutna materiell alkemi, vilken bestod i att omvandla oädla metaller, såsom tenn och bly, till guld. Det man vanligtvis inte vet är att de även ägnade sig åt andlig alkemi. Samtidens Rosenkorsare prioriterar denna form av alkemi, då det är den som världen mer än någonsin är i behov av. Denna andliga alkemi innebär att alla mänskliga varelser transmuterar varje karaktärsfel till motsatt egenskap, för att förvärva de dygder vi tidigare refererat till. Vi tror i själva verket att det är dessa dygder som skänker människan värdighet, ty människan är bara värd sin ställning om hon uttrycker den genom det hon tänker, säger och gör. Det är utan tvivel så, att om alla individer, oavsett vilken religiös trosåskådning, vilka politiska idéer eller vilka andra tankar de har, ansträngde sig att förvärva förut nämnda dygder, så skulle världen bli bättre.”

2014 publicerade AMORC ett andra manifest med titeln *Appellatio Fraternitatis Rosae Crucis*. Kompletterande *Positio* på samma sätt som *Confessio* kompletterar *Fama*, saknar inte heller *Appellatio* samband med drömmen jag har återberättat för dig på dessa sidor. Faktiskt skulle jag gå så långt som att säga, att detta andra manifest innehåller nycklarna till den och visar på vägen som kan göra denna dröm, denna utopi, till verklighet. Efter att ha läst *Appellatio* och reflekterat över det vill jag uppmana dig att göra detsamma för att få fram den fulla innebörden av detta *Nya Christian Rosenkreutz Alkemiska Bröllop*. För att du skall kunna bedöma själv, vill jag ge dig ett kort utdrag ur *Appellatio*:

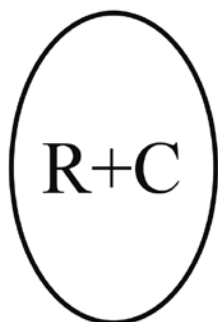
”Antropologer tror att den moderna människan uppstod för cirka två hundra tusen år sedan. Jämfört med en människas livsspann kan det verka vara en lång tid. Men sett i evolutionära cykler befinner sig mänskligheten i sin ungdom och uppvisar alla kännetecken på detta, i det att den söker efter sin identitet och sitt öde, är bekymmerslös och till och med oansvarig, anser sig vara odödlig, hemfaller åt överdrifter, trotsar all logik och bortser från sunt förnuft. Detta evolutionära stadium, som har sin beskärda del av svårigheter,

prövningar och misstag, men även tillfredsställelse, framgång och hopp, är en nödvändig fas som borde få mänskligheten att växa upp, mogna, blomma ut och slutligen uppnå fullkomlighet, på både det materiella såväl som på det andliga planet. Men för att det ska kunna hända måste hon först bli vuxen.”

Med dessa tankar ska jag nu låta dig gå tillbaka till dina göromål, och även fortsätta med mina. Som jag sade till dig i början fortsätter jag att hålla uppsikt över Rosenkors-Ordens öde. Kanske kommer vi en dag att möta varandra. Oavsett, tillåt mig att uttrycka till dig mina allra mest broderliga tankar och sända dig mina bästa önskningsar om Djup inre Frid, med hopp om en framtid som är den bästa möjliga för hela världen...

!_△△ △△△ △△△

Förseglat den 6 januari 2016

Rosenkorsåret 3368

